

ארץ הפלסטיק

דיסנילנד, כך אמרים, היא ארץ החלומות. אם היתה לך איזו פנטאזיה, אם יש לך עדיין איזה חלום, אם יש לך בכלל זימיון — שכח מזה. בדיסנילנד הגשימו לך את הפנטאזיות, המחישו לך את החלומות, הפכו את הדימיון למציאות.

מציאות מפלסטיק. בדיסנילנד הכל עשוי מפלסטיק. סיפורי-הילדים הם מפלסטיק.

השדים והרוחות, השודדים והפיראטים, הדינוזאורים והדובים, העצים והפרחים — הכל פלסטיק. פלסטיק חי, פלסטיק נושם, פלסטיק נוצץ, פלסטיק זו, פלסטיק אמיתי.

כל ההיסטוריה היא פלסטיק. כל העתיד הוא פלסטיק. ובפלסטיק הכל יפה, הכל מחייך, הכל צודק, הכל נפלא.

פלסטיק צוחק ומחייך. ואחרי כמה שעות של הפלגות, טיסות ונסיעות בארץ הפלסטיק, אתה מסתכל סביבך ואתה רואה שבעצם גם אלפי האנשים שבאו לבקר בארץ הפלסטיק, גם הם פלסטיק.

גם אתה פלסטיק. ואולי בגלל זה הכל כל-כך יפה, כל-כך מחייך, כל-כך צודק, כל-כך נפלא. פלסטיק.

מה זה אמריקאי

אמריקאי זה איש או אשה שיש לו שם, מיקצוע, מצב מישפחתי (אם הוא נשוי — הוא אוהב את בן-זוגו ובן-זוגו אוהב אותו. אם יש לו ילדים — יש להם שמות: פיצ'י, מיצ'י וקיצ'י), תחביבים והוא מרגיש מצויין. תמיד מרגיש מצויין.

אמריקאי אף פעם אין לו מיספר נעליים, אין לו אשה/בעל והוא לא סובל, אין לו בעיות, אין לו תיסכולים.

אמריקאי תמיד מרגיש מצויין. למשל: מראיין בטלוויזיה: ומי המשתתפת הבאה? משתתפת באה: קאתי רובנס, עקרת-בית, נשואה לבעל נפלא, אם לשלושה ילדים — פיצ'י, מיצ'י וקיצ'י. תחביבים: שטיפת רצפות ומיני-גולף.

מראיין: ואיך את מרגישה? משתתפת: מצויין. ואתה? מראיין: מצויין. ואתם? קהל באולפן: מצויין. ואתם? צופים בבית: מצויין. ואתם? אנחנו: מצויין.

אתם רואים? באמריקה כולם מרגישים מצויין. אתה יכול אפילו לנסות לשאול מישהו ברחוב, "איך הוא מרגיש?" מצויין. כולם מרגישים מצויין. אמריקה, בחיי.

FUN

מי שרואה כאן את אלפי המישחקים (GAMES) בטלוויזיה, מקבל את הרושם המוטעה שכל מה שמעניין את העם היושב באמריקה זה כסף.

אבל זה לא נכון. אמריקאים לא אוהבים רק כסף. הם אוהבים גם FUN. GAME אחד שהוא כולו FUN טהור. ובגלל זה יש FUN למשל: כל מתחרה מקבל לרשותו שלושה ילדים ("כמה שהם חמודים!"), והוא צריך לגרום שהילדים ישירו שיר תוך שהם זוחלים זחילת-עפרון מסביב לשולחן, מוחאים כפיים, רוקעים ברגליים ומנענעים בראש בקצב.

המתחרה שקבוצת ילדיו מבצעת את המשימה תוך 60 שניות, זוכה ב-100 דולאר. הילדים מקבלים קוביות-סוכר. הקהל צוחק בהנאה. FUN.

או מי שזרק יותר עוגות קצפת ביותר פרצופים של יותר שאר המתחרים — גם הוא זוכה ב-100 דולר. FUN.

או מיבחן-רזיות: מי שלוחץ יותר מהר על הכפתור הנכון — מחשמל את כיסאות שאר המתחרים. וזוכה, כמובן, גם הוא ב-100 דולר. FUN. המון FUN.

אפשר גם להיות הראשון שיפצה את ראשי שאר המתחרים בגרזן, אפשר לנסר להם את הראש, לשים להם רגל, לבעוט להם בפיצים, לירוק בהם, לירות בהם — וגם לזכות ב-100 דולר.

אבל מה זה הכסף לעומת ה-FUN?

סתם חיוך

אם מישהו מכח ראה בזמן האחרון בחורה שיש לה חיוך שהוא לא מירסומת למישחת-שיניים — אהיה מבסוט. אני כבר מזמן לא ראיתי אחת כזאת.

תוכניות היסכון

מי שחושב ששפע הולך ביחד עם ביזבוז, טועה טעות מרה.

להיפך. שפע הולך עם היסכון. המון היסכון. ככל שיש יותר מיצרבים, אתה יכול לחסוך יותר. שפע מביא לחיסכון.

למשל: על הדיאודורנט החדש, שהוא יותר יבש, יותר עשיר, יותר טיבעי, יותר חדיש, יותר דל, יותר מהפכני, יותר אולד-פאשנד, יותר ענק, יותר ננסי — אתה חוסך 3.99 דולאר.

על השמפו החדש שהורג גם קשקשים, גם חיידקים, גם יתושים וגם יש לו ארומה מלאכותית הנותנת גוון טיבעי לשערותיך מבלי שהן ייפרעו ברוח וברב — אתה חוסך 4.49 דולאר.

על הספריו החדש הנלחץ בקלות בעזרת הבהון ולא בקשות בעזרת האמה — אתה חוסך 7.79 דולאר. וכך על הצמיג הרדיאנטי-הגמיש החדש — היסכון של 15.59 דולאר. והחלב החדש ללא חלב, על טהרת הסיד והמים — היסכון של 1.19 דולאר על כל גאלון. וכן הלאה וכן הלאה.

אם באמת תקנה את כל המוצרים החדשים, אם תשקיע בשפע — אתה יכול לחסוך 5779.89 דולאר בשנה.

ובכסף הזה אתה יכול לקנות את המכונית הגדולה החדשה שהיא גם קטנה וגם גדולה — ולחסוך 156.69 דולאר. ולהתחיל מהתחלה.

חדשות המלודרמה

באמריקה, אם אין מלודרמה אין חדשות, ואין חדשות ללא מלודרמה. בגלל זה, אולי, נראות החדשות בטלוויזיה בערך כך (הכל בצבעים לא-טיבעיים): תחילה, המצב בקמבודיה. כתבנו ריאיון נערה קמ-בודית, המתגוררת בניו-יורק:

מראיין: היכן משפחתך עכשיו? נערה: (בוכה) ...! ...! ...! הם כולם...! ...! נשאר בקמבודיה...! ...! מראיין: את רוצה שהם יישארו שם? נערה: לא...! לא...! לא...! הקומוניסטים...! ...! והרגו...! את כולם...! ...!

מראיין: את רוצה שהם יבואו לאמריקה? נערה: סליחה, מה היתה השאלה? מראיין: היתה רוצה שהם יבואו לאמריקה? נערה: כן...! ...! כן...! ...! אמריקה טוב, שמה...! ...! הקומוניסטים...! ...! מראיין: וביתניים מה יהיה? נערה: ...! ...! ...! מראיין: תודה רבה.

נערה: על לא דבר...! ...! ...! ונעבור לענייני פנים. לארי קרונקייט, בן 27, רצח בסכין-מיטבח את אמו בדירתם שבקווינס. כתבנו שוחח עם השכנה:

שכנה: בערב שמעתי צעקות מהדירה של הגברת קרונקייט. שמעתי את לארי צועק: "אמא! אמא!" ואת גברת קרונקייט צועקת, "הו, בני! הו, בני! אני אוהבת אותך!" אחר-כך היה כמה דקות שקט וגברת קרונקייט התחילה לבכות ולצרוח, "לארי, לארי, אל תעשה את זה!" וגם לארי התחיל לבכות ולצעוק, "לא, אמא, אני מוכרח! אני מוכרח!" ואז גברת קרונקייט צווחה עליו, "לארי, לא, אל תהרוג אותי!" שמעתי כל מיני דברים נורקים, וגברת קרונקייט בכתה מאד וצרח, "אתה הורג אותי! אתה הורג אותי!" אחר-כך הם צרחו כל מיני דברים שלא הבנתי, וגברת קרונקייט ממש התחננה בפניו, "אני מבקשת ממך, לארי, אל תהרוג אותי!" אבל הוא התחיל לצרוח כמו משוגע, "אני אהרוג אותך! אני אהרוג אותך! אני אהרוג אותך!" גברת קרונקייט עקרה כל מיני דברים לא-ברורים, וזהו. אחרי זה נהייה שקט. לא ידעתי מה קרה, עד שאתם באתם וסיפרתם לי שהוא הרג אותה. לא הייתי מאמינה... הם היו מישפחה כל-כך מאושרת...

ובחורה יהודי-סין. שליחנו בווייט-נאם שלח אלינו את הכתבה הבאה:

שליח: זהו תייה צ'ינג-פו, צעיר דרום וייט-נאמי לאחר שנים של מילחמה. גמד, חירש, עיוור, קיטע, פיסח, תתרון ומגמגם. הוריו נהרגו בהפצצה. עכשיו הוא מפחד. הוא לא יודע מה יביא העתיד. צ'ינג-פו הולך לשגרירות האמריקאית. אלפים הולכים לשגרירות האמריקאית. הם רוצים לצאת מהגיהנום. הם מחפשים תיקווה. הם מצפים לישועה. הם מבקשים חוף-מימי-סחים — אמריקה. צ'ינג-פו כותב מיכתב לעם האמריקאי: "שלום עם אמריקאי. שמי תייה צ'ינג-פו, צעיר דרום וייט-נאמי לאחר שנים של מילחמה. גמד, חירש, עיוור, קיטע, פיסח, תתרון ומגמגם. הוריו נהרגו בהפצצה. עכשיו אני מפחד. אני לא יודע מה יביא העתיד. אני רוצה לצאת מהגיהנום. אני מחפש תיקווה. אני מצפה לישועה. אני מבקש חוף-מימי-סחים — אמריקה." האם ננטוש אנשים מסכנים אלה לאנחות?

2 הזיות-מילחמה

כרגיל, בכל פעם שמרצת מתיחות באיזורנו המתוח, אני נתקף הזיות-מילחמה. דוגמה: בפעם שעברה (ה"הפרדה עם הסורים) שכבתי לילה שלם בווה על מי-סתי, ותמונות-תמונות הלכו לעיני מראות המילחמה הקודמת, תוך שאני מקלל את אמייולדתי ואם-אמי ואם-אם-אמי וכן הלאה, עד שהצלחתי להירדם. הפעם התפוצצה שליחות קיסינג'ר כמה ימים לפני שעמדתי לנסוע לחו"ל, כך שההזיות הלכו הפעם בכיוון הזה, או בעצם בשני כיוונים מנוגדים:

הזייה 1 — פסימית

מי שראה פעם אחת את הסרט הישראלי גיבעה 24 אינה עונה לא ישכח בוודאי את סינום המרטיט. החיילים שנשלחו להציל את הגנעה מוצאים את כל מגיניה הרגים. אחת הגוויות שוכבת כשהיא או-חות משהו באגרופה הקפוף. המצילים פותחים את האגרופ ומגלים בתוכו דגל ישראל, מקומט, אבל בכל זאת דגל ישראל. את דגל ישראל את הדגל אל מול פני השמיים. סוף. וכך, הזיתי לי, ימצאו גם אותי. שוכב הרג על ה-גיבעה כשאני אוחז משהו באגרופי הקפוף. המצילים פותחים את האגרופ ומגלים בתוכו כרטיס-טיסה לניו-יורק, מקומט, אבל בכל זאת כרטיס טיסה לניו-יורק. הם פורשים את הכרטיס אל מול פני השמיים. צחוק. סוף.

הזייה 2 — אופטימית

בהתאם להזייה זו מתחילה המילחמה כשאני כבר בחו"ל. אני יושב לי בסלון מחומם היטב ורואה בטל-וויזיה הצבעונית את המילחמה שלי. יחד איתי צופים במילחמה כל מיני גויים ושקצים אחרים שלא שייכים לעניין. בסרט רואים חיילים ישראלים, בחולצות ומיכנסיי חאקי, מסתערים מימין לשמאל. יריות, פיצוצים וכל מיני אפקטים ציבעוניים, ממש כמו בחיים. קלודאו של חייל ישראלי שחוטף כדור בראש. אני מזהה אותו. "היי", אני משווח לפני החבר'ה בסלון, "אתם רואים את זה שחטף כדור? אני מקיר אותו, צביקה, חבר שלי." זהו. אז להתראות בטלוויזיה הצבעונית של סלון מלחומם היטב, אישם ולא פה. צ'אן.